

משילין פרק חמישי ביצה

לו.

עין משפט
נר מצוה

יא א מיי פ"ה מהל' שבת הלכה ב ופכ"ו הלכה טו טו"ש"ע א"ח סימן של סעף א:
 יב ב מיי פ"ה מהל' יו"ט הלכה ה טו"ש"ע א"ח סימן תקפ"א סעף א:
 יג ד מיי פ"ה מהל' שבת הלכה כג כה טו"ש"ע א"ח סעף ב וסימן של סעף א:
 יד ה מיי פ"ה מהלכות שבת הלכה כד כה טו"ש"ע א"ח סימן של סעף ב וסימן תקפ"א סעף ב:
 טו ז מיי פ"ה מהלכות שבת הלכה כה טו"ש"ע א"ח סימן של סעף ד:
 טז ט מיי פ"ה מהלכות שבת הלכה כה טו"ש"ע א"ח סימן של סעף א:
 ז' מיי פ"ה מהלכות שבת הלכה כה טו"ש"ע א"ח סימן של סעף א:

רבינו חננאל

הכא אמר רב נחמן לא שנו אלא באורו הגג אבל לגג אפילו גגותיהן שוין לא, ותניא נמי הכי, ותוב כהני גניא לא ישלשלם בחבל בהלכות ולא יורדים דרך סולמות, התם משום דאמרינן דאמרינן מאי שרי או אסרי, ולא אפישט. מוסקין פירות בכלים מפני הירוף, ר' יצחק אמר פירות ממש, שאין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת. עלא אמר אפילו אירא דלבני תנן וכן כדו יין וכדי שפן. כלומר פירות אין לבנים לא, ופרקינן אלו הכרות טבל הן שהן חשובין כלבנים שאינן ראויין לאכול מהן היום, ועוד אקשינן לר' יצחק נותנין כלי תחת הירף, הנה אינן פירות, ופירק בדלף הראוי להשתמש בהן, וכן פורסין מחצלת ע"ג כוורת דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים כו. ופירק כוורת נמי בדאיכא דבש גגוה שהן פירות, ובלבד שלא יתכוין לצוד, כלומר כשפורש מחצלת על הכוורת, ירוחתה למחצלת מעט מחוץ לנקב שנכנסין יוצאין בו הדבורים, כי אם ישלשל המחצלת בדפני הכוורת במקום הנקב, אין הדבורים יכולין לצאת ומצא כצורה בשבת או ביו"ט, ואצי"פ שאין במיני דבורים ניצוד.

בדמיבבא, וא"ת והא אמרי' לעיל בסקו המביא (דף לז): דטבל מוכן הוא שאם עבר ומקנו ממוקן ובפרק כירה (שבת מג.) נמי לא חשיבי ליה מבטל כלי מתיכנו כיון דחזו א"כ אכתי תקשי לן דטבל אין אירא לזני לא וי"ל דטולא יאמר לך דמי"מ חשיבי ליה כדבר שאינו ניטל כיון דבשבת מיהא לא חזי כל כמה דלא תקנו דאסור לפנותו בשבת דתנן בפרק מפינו (שם קטו): אכל לא את הטבל: **במאי** אוקימתא. פשי"י דלא אשכחנא דמוקי לה כרבי יהודה שהיא אלא מדדחיק נפשיה כי פריך והא מוקפות נייהו ולא קאמר רבי שמעון היא אלמא משמע ליה דאיתא כרבי יהודה:

אלא מוגג לגג לא ותניא נמי הכי אין ממלטלין מוגג לגג אפי' כשגגותיהן שוין התם מאי (כל שכן שבת דחמירא או דלמא) הכא הוא דאסור משום יום טוב דקיל ואתי לזולולי ביה אבל שבת דחמירא ולא אתי לזולולי בה שפיר דמי או דלמא מזה הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן הכא (תנן) לא ישלשלם בחבל בחלונות ולא יורדים דרך סולמות התם מאי הכא ביום טוב הוא דאסור דליכא בטול בית המדרש אבל שבת דאיכא בטול בית המדרש שפיר דמי או דלמא הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן תיקו: ומכסין את הפירות: אמר עולא יואפילו (א) אירא דלבני ר' יצחק אמר פירות הראוין ואודא ר' יצחק לטעמיה (ב) דאמר ר' יצחק אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת תנן מכסין את הפירות בכלים פירות אין אירא דלבני לא הוא הדין דאפי' אירא דלבני ואיידי דתנא רישא משילין פירות תנא סיפא נמי מכסין את הפירות תנן וכן כדו יין וכן כדו שמן הכא במאי עסקינן במיבלא הכי נמי מסתברא דאי סלקא דעתך כדו יין וכדי שמן דהתירא הא תנא ליה רישא פירות כדו יין וכדי שמן אצטריכא ליה סלקא דעתך דהתירא להפסד מרובה חיששו להפסד מועט לא חיששו קמ"ל תנן (ג) נותנין כלי תחת הירף בשבת (ד) בדלף הראוי תא שמע (ה) פורסין מחצלת על גבי לבנים בשבת דאיתור מבנינא דחזי למזוגא עלייהו תא שמע (ו) פורסין מחצלת על גבי אבנים בשבת באבנים מקורולות דחזיין לביית הכסא תא שמע (ז) פורסין מחצלת על גבי פירות דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים (ח) ובלבד שלא יתכוין לצוד התם נמי דאיכא דבש אמר ליה רב עוקבא ממישן לרב אשי חתינה בימות החמה דאיכא דבש בימות הגשמים מאי איכא למימר לא נצרכא אלא לאותן שתי חלות אותן שתי חלות מוקצות הן הכא במאי עסקינן שחשב עליהם אבל לא חשב עליהם מאי אסור ארתני ובלבד שלא יתכוין לצוד לפלוג ולתני בדירה במה דברים אמורים שחשב עליהן אבל לא חשב עליהם אסור הכי קאמר אע"פ שחשב עליהן ובלבד שלא יתכוין לצוד במאי אוקימתא כרבי יהודה דאית ליה מוקצה אימא סיפא ובלבד שלא יתכוין לצוד אותן לרבי שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר ותסברא דרבי שמעון והא אביו ורבא דאמרי תרויהו (ט) מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות לעולם כולה רבי יהודה היא והכא במאי עסקינן דאית ביה כוי ולא תימא לרבי יהודה ובלבד שלא יתכוין לצוד אלא

התם תנן אבל לא את האוצר ואמר שמואל מאי אבל לא את האוצר אייבל לא יגמור את האוצר כולו דלמא אתי לאשווי גומות הכא מאי התם הוא בשבת דאסור משום דחמיר אבל יום טוב דקיל שפיר דמי או דלמא התם דאיכא בטול בית המדרש אמרת לא הכא דליכא בטול בית המדרש לא כל שכן והכא תנן משילין פירות דרך ארובה ביו"ט ואמר רב נחמן לא שנו אלא באותו הגג אבל מוגג לגג לא ותניא נמי הכי אין ממלטלין מוגג לגג אפי' כשגגותיהן שוין התם מאי (כל שכן שבת דחמירא או דלמא) הכא הוא דאסור משום יום טוב דקיל ואתי לזולולי ביה אבל שבת דחמירא ולא אתי לזולולי בה שפיר דמי או דלמא מזה הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן הכא (תנן) לא ישלשלם בחבל בחלונות ולא יורדים דרך סולמות התם מאי הכא ביום טוב הוא דאסור דליכא בטול בית המדרש אבל שבת דאיכא בטול בית המדרש שפיר דמי או דלמא הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן תיקו: ומכסין את הפירות: אמר עולא יואפילו (א) אירא דלבני ר' יצחק אמר פירות הראוין ואודא ר' יצחק לטעמיה (ב) דאמר ר' יצחק אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת תנן מכסין את הפירות בכלים פירות אין אירא דלבני לא הוא הדין דאפי' אירא דלבני ואיידי דתנא רישא משילין פירות תנא סיפא נמי מכסין את הפירות תנן וכן כדו יין וכן כדו שמן הכא במאי עסקינן במיבלא הכי נמי מסתברא דאי סלקא דעתך כדו יין וכדי שמן דהתירא הא תנא ליה רישא פירות כדו יין וכדי שמן אצטריכא ליה סלקא דעתך דהתירא להפסד מרובה חיששו להפסד מועט לא חיששו קמ"ל תנן (ג) נותנין כלי תחת הירף בשבת (ד) בדלף הראוי תא שמע (ה) פורסין מחצלת על גבי לבנים בשבת דאיתור מבנינא דחזי למזוגא עלייהו תא שמע (ו) פורסין מחצלת על גבי אבנים בשבת באבנים מקורולות דחזיין לביית הכסא תא שמע (ז) פורסין מחצלת על גבי פירות דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים (ח) ובלבד שלא יתכוין לצוד התם נמי דאיכא דבש אמר ליה רב עוקבא ממישן לרב אשי חתינה בימות החמה דאיכא דבש בימות הגשמים מאי איכא למימר לא נצרכא אלא לאותן שתי חלות אותן שתי חלות מוקצות הן הכא במאי עסקינן שחשב עליהם אבל לא חשב עליהם מאי אסור ארתני ובלבד שלא יתכוין לצוד לפלוג ולתני בדירה במה דברים אמורים שחשב עליהן אבל לא חשב עליהם אסור הכי קאמר אע"פ שחשב עליהן ובלבד שלא יתכוין לצוד במאי אוקימתא כרבי יהודה דאית ליה מוקצה אימא סיפא ובלבד שלא יתכוין לצוד אותן לרבי שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר ותסברא דרבי שמעון והא אביו ורבא דאמרי תרויהו (ט) מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות לעולם כולה רבי יהודה היא והכא במאי עסקינן דאית ביה כוי ולא תימא לרבי יהודה ובלבד שלא יתכוין לצוד אלא

התם תנן (א) אבל לא את האוצר ואמר שמואל מאי אבל לא את האוצר אייבל לא יגמור את האוצר כולו דלמא אתי לאשווי גומות הכא מאי התם הוא בשבת דאסור משום דחמיר אבל יום טוב דקיל שפיר דמי או דלמא התם דאיכא בטול בית המדרש אמרת לא הכא דליכא בטול בית המדרש לא כל שכן והכא תנן משילין פירות דרך ארובה ביו"ט ואמר רב נחמן לא שנו אלא באותו הגג אבל מוגג לגג לא ותניא נמי הכי אין ממלטלין מוגג לגג אפי' כשגגותיהן שוין התם מאי (כל שכן שבת דחמירא או דלמא) הכא הוא דאסור משום יום טוב דקיל ואתי לזולולי ביה אבל שבת דחמירא ולא אתי לזולולי בה שפיר דמי או דלמא מזה הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן הכא (תנן) לא ישלשלם בחבל בחלונות ולא יורדים דרך סולמות התם מאי הכא ביום טוב הוא דאסור דליכא בטול בית המדרש אבל שבת דאיכא בטול בית המדרש שפיר דמי או דלמא הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן תיקו: ומכסין את הפירות: אמר עולא יואפילו (א) אירא דלבני ר' יצחק אמר פירות הראוין ואודא ר' יצחק לטעמיה (ב) דאמר ר' יצחק אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת תנן מכסין את הפירות בכלים פירות אין אירא דלבני לא הוא הדין דאפי' אירא דלבני ואיידי דתנא רישא משילין פירות תנא סיפא נמי מכסין את הפירות תנן וכן כדו יין וכן כדו שמן הכא במאי עסקינן במיבלא הכי נמי מסתברא דאי סלקא דעתך כדו יין וכדי שמן דהתירא הא תנא ליה רישא פירות כדו יין וכדי שמן אצטריכא ליה סלקא דעתך דהתירא להפסד מרובה חיששו להפסד מועט לא חיששו קמ"ל תנן (ג) נותנין כלי תחת הירף בשבת (ד) בדלף הראוי תא שמע (ה) פורסין מחצלת על גבי לבנים בשבת דאיתור מבנינא דחזי למזוגא עלייהו תא שמע (ו) פורסין מחצלת על גבי אבנים בשבת באבנים מקורולות דחזיין לביית הכסא תא שמע (ז) פורסין מחצלת על גבי פירות דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים (ח) ובלבד שלא יתכוין לצוד התם נמי דאיכא דבש אמר ליה רב עוקבא ממישן לרב אשי חתינה בימות החמה דאיכא דבש בימות הגשמים מאי איכא למימר לא נצרכא אלא לאותן שתי חלות אותן שתי חלות מוקצות הן הכא במאי עסקינן שחשב עליהם אבל לא חשב עליהם מאי אסור ארתני ובלבד שלא יתכוין לצוד לפלוג ולתני בדירה במה דברים אמורים שחשב עליהן אבל לא חשב עליהם אסור הכי קאמר אע"פ שחשב עליהן ובלבד שלא יתכוין לצוד במאי אוקימתא כרבי יהודה דאית ליה מוקצה אימא סיפא ובלבד שלא יתכוין לצוד אותן לרבי שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר ותסברא דרבי שמעון והא אביו ורבא דאמרי תרויהו (ט) מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות לעולם כולה רבי יהודה היא והכא במאי עסקינן דאית ביה כוי ולא תימא לרבי יהודה ובלבד שלא יתכוין לצוד אלא

התם תנן (א) אבל לא את האוצר ואמר שמואל מאי אבל לא את האוצר אייבל לא יגמור את האוצר כולו דלמא אתי לאשווי גומות הכא מאי התם הוא בשבת דאסור משום דחמיר אבל יום טוב דקיל שפיר דמי או דלמא התם דאיכא בטול בית המדרש אמרת לא הכא דליכא בטול בית המדרש לא כל שכן והכא תנן משילין פירות דרך ארובה ביו"ט ואמר רב נחמן לא שנו אלא באותו הגג אבל מוגג לגג לא ותניא נמי הכי אין ממלטלין מוגג לגג אפי' כשגגותיהן שוין התם מאי (כל שכן שבת דחמירא או דלמא) הכא הוא דאסור משום יום טוב דקיל ואתי לזולולי ביה אבל שבת דחמירא ולא אתי לזולולי בה שפיר דמי או דלמא מזה הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן הכא (תנן) לא ישלשלם בחבל בחלונות ולא יורדים דרך סולמות התם מאי הכא ביום טוב הוא דאסור דליכא בטול בית המדרש אבל שבת דאיכא בטול בית המדרש שפיר דמי או דלמא הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן תיקו: ומכסין את הפירות: אמר עולא יואפילו (א) אירא דלבני ר' יצחק אמר פירות הראוין ואודא ר' יצחק לטעמיה (ב) דאמר ר' יצחק אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת תנן מכסין את הפירות בכלים פירות אין אירא דלבני לא הוא הדין דאפי' אירא דלבני ואיידי דתנא רישא משילין פירות תנא סיפא נמי מכסין את הפירות תנן וכן כדו יין וכן כדו שמן הכא במאי עסקינן במיבלא הכי נמי מסתברא דאי סלקא דעתך כדו יין וכדי שמן דהתירא הא תנא ליה רישא פירות כדו יין וכדי שמן אצטריכא ליה סלקא דעתך דהתירא להפסד מרובה חיששו להפסד מועט לא חיששו קמ"ל תנן (ג) נותנין כלי תחת הירף בשבת (ד) בדלף הראוי תא שמע (ה) פורסין מחצלת על גבי לבנים בשבת דאיתור מבנינא דחזי למזוגא עלייהו תא שמע (ו) פורסין מחצלת על גבי אבנים בשבת באבנים מקורולות דחזיין לביית הכסא תא שמע (ז) פורסין מחצלת על גבי פירות דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים (ח) ובלבד שלא יתכוין לצוד התם נמי דאיכא דבש אמר ליה רב עוקבא ממישן לרב אשי חתינה בימות החמה דאיכא דבש בימות הגשמים מאי איכא למימר לא נצרכא אלא לאותן שתי חלות אותן שתי חלות מוקצות הן הכא במאי עסקינן שחשב עליהם אבל לא חשב עליהם מאי אסור ארתני ובלבד שלא יתכוין לצוד לפלוג ולתני בדירה במה דברים אמורים שחשב עליהן אבל לא חשב עליהם אסור הכי קאמר אע"פ שחשב עליהן ובלבד שלא יתכוין לצוד במאי אוקימתא כרבי יהודה דאית ליה מוקצה אימא סיפא ובלבד שלא יתכוין לצוד אותן לרבי שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר ותסברא דרבי שמעון והא אביו ורבא דאמרי תרויהו (ט) מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות לעולם כולה רבי יהודה היא והכא במאי עסקינן דאית ביה כוי ולא תימא לרבי יהודה ובלבד שלא יתכוין לצוד אלא

(א) שבת קט"ו: (ב) ט' ט"ז מ"ו: (ג) לעיל ב: (ד) [ג'ל תיאל], (ה) [ג'ל הערוך אלא], (ו) שבת מג. (ז) [הטווא ע"ש מה שמיים], (ח) [שבת קנ"ד: (ט) וע"ן], (י) לעיל לה: שבת מג. (ט) שבת מג. (י) שם, (כ) שבת טה. קה. ק"א: ק"ה. ק"ב: ק"ה. קמג. סוכה לג: כמותות ו. כמותות טה, (ל) [ג'ל ודרק], (מ) ש"ך לע"ז.

לעני רש"י
אגוד"ש [אגוד"ש]. חר.

מוסף רש"י

פורסין מחצלת על גבי אבנים. מפני הגשמים שלא ימחו לו לא יקבלו סוד מאחר שפירות שבת (שבת מג.). מקורולות. לאשן מד ורחיות לקיות דהו דבר הניטל (ס"ח). דחזי למזוגא עלייהו. להשקן של הפסדן ק' היתא, יושב ק'ת אשטן ק'ת על שמהו (ס"ח). מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות. לאמר אמתן רש' בשבת ואיני וזה שמות דכיון דלי אפטר שלא תמות כמתין שבי ליה, ובי אמרין דבר שאין מתכוין מותר, כגון היי דלפטר ליה בלא אסור, כגון גורר אש מטה כסא וספסל ובלבד שלא יתכוין לעשות מריק, ואע"ג דלכא לנמאש דילמא עביד מריק, כיון דלא מתכוין להבי דלפטר לגריה בלא מריק כי עביד נמי מריק דהו מלאכה גמורה לא מייחב, אלא הכי דחזי עביד מודה (סוכה ג'ז).